

En adoptionsaktivists bekendelser

- et essay om at komme til point of no return

Min første tur til Korea i 2010 endte med at vende op og ned på mit liv. I løbet af mit første besøg havde jeg på fornemmelsen, at dette kunne blive starten på at åbne op for det, jeg havde undvejet hele min opvækst.

Som et led i min uddannelse på Kaospiloterne tog vi til Shanghai på det, vi kaldte for en out-post. Out-posten var en mulighed for at afprøve vores uddannelse i en ny, kulturel kontekst, og det blev en tur, som kom til at slå revner på mine første overvejelser om at være sydkoreaner.

Imens vi arbejdede på projekter i forbindelse med Verdensudstillingen (World Expo 2010) spurgte min teammate, om vi ikke skulle tage et smut til Seoul. Det var jo kun et par timer fra Shanghai, men i min verden var der en mental distance som herfra og til månen. Jeg var 25, havde aldrig været der før og var lige så bange som pigen i 'The Blair Witch Project' med snot ud af næsen og en lommelygte lige ind i fjæset.

Jeg stejlede fuldstændigt

Vi besluttede os for at begive os ud på denne rejse sammen, og fordi hun også var adopteret fra Sydkorea gav det mening. Vi glædede os til at skulle af sted og talte meget om, hvad vi ville på det ukendte territorium. Hun snakkede om at besøge børnehjemmet, hun kom fra. Hun syntes, at det kunne være "fedt!". Jeg stejlede fuldstændigt. Jeg mente ikke, at hun havde overvejet konsekvenserne ved at åbne for Pandoras æske. Der satte jeg foden i, det skulle jeg absolut ikke nyde noget af. Jeg beskyttede mig selv og indvilgede i quote-unquote "den-allermest-turistede-tur-jeg-nogensinde-havde-været-på-med-absolut-ingen-interesse-i-at-finde-mine-rødder-eller-noget-som-helst-der-havde-med-adoption-at-gøre".

Jeg skulle dog blive klogere, og måske havde jeg allerede på fornemmelsen, at dette kunne blive starten på at åbne op for det, jeg hemmeligt havde tænkt på i så mange år.

Mine forventninger til turen handlede om at være turist med stort T. Det vil sige: Shopping, museumsbesøg, spise god mad og tage på strandture. Og så ville jeg gerne drikke mig fuld og score mænd – men selvfølgelig ikke koreanske mænd, fordi jeg dengang ikke var interesseret i asiatiske mænd! (Meget har ændret sig siden dengang).

Mødet med KoRoot

Hongdae legeplads var stedet i Seoul, hvor alle de unge festglade mennesker skålede løs med formålet at se og blive set. En fyr så min tatovering og inviterede mig til Tattoo Convention. Vi faldt i snak, og han nævnte, at han havde mødt to danske piger, som også var adopteret fra Korea. De havde fortalt ham om KoRoot, et gæstehus kun for adopterede som var super billigt. Som den fattige studerende jeg var, tænkte jeg, der måtte jeg hen! Alt, der er billigt, er godt. At det i øvrigt også drejede sig om et samlingssted for adopterede, var jeg ikke interesseret i, da jeg normalt aldrig hang ud med andre adopterede. Igen: Jeg blev klogere.

Efter 14 dages turistferie sammen med min veninde drog hun til Fillippinerne for at mødes med sin kæreste, og vore veje skiltes. Jeg fandt frem til KoRoot og ankom til en stor, hvid villa i flere etager. Jeg gjorde mig selvfølgelig upopulær ved at gå ind med sko på, og dette gav ikke noget godt førstehåndsindtryk. Jeg skulle sove på et dorm room med tre andre kvinder, og jeg mødte Pastor Kim, som drev KoRoot. Han var skide irriterende. Han blev ved med at holde enetale om alle mulige organisationer, jeg intet ville have med at gøre, fordi, hold nu fast, de henvendte sig til adopterede. Desuden blev han ved med at stille mig spørgsmål omkring mit koreanske navn, hvem jeg var adopteret igennem, og hvordan jeg havde det med at vide, adoption var funderet på en postkolonial tankegang, som stadig drev industrien.

Andre adopteredes historier

Et af vendepunkterne for mig var mit ophold på KoRoot, hvor jeg mødte en del nye mennesker, som alle efterlod et indtryk hos mig på den ene eller anden måde.

Der var fx den adopterede kvinde fra USA og hendes søn. Hun havde besluttet at flytte til Korea for at arbejde og studere koreansk. Da jeg hørte hende fortælle dette, blev jeg meget overrasket over, at det var en mulighed.

Og så var der fyren fra USA, der var skateboarder og elskede værtshusslagsmål, som var både cool OG pæn.

Så var der den adopterede fyr, som havde en koreansk hustru i Norge, imens han knaldede damer i Korea.

Der var også den danske adopterede, som havde boet og studeret uden for Seoul. Ifølge hende selv havde det været dødsygt med curfew, og hendes koreanske roommate havde begået selvmord. Dette var første gang jeg hørte om den høje selvmordsrate blandt koreanske unge, og jeg anede ikke, hvordan jeg skulle tale med hende om det.

Der var også den anden adopterede fra Danmark, som jeg troede var cool, men det viste sig, at han havde en aggressiv side og besøgte koreanske prostituerede, som benyttede mundskyllevand under orale ydelser.

Til sidst var der den amerikanske adopterede, som havde mistet alt for at finde sin koreanske første-familie. Hendes adoptivforældre havde kappet al kontakt til hende og nægtet hende oplysninger omkring hendes adoption. Da hun fortalte sin familie, hun ville tage til Korea for at finde sin koreanske familie, gav de hende et ultimatum. Enten kunne hun undlade at rejse og stadig beholde sin adoptivfamilie, eller hun kunne rejse til Korea, hvorved hun ville miste kontakten med dem. Hun gjorde det sidste, hvilket tydeligvis var smertefuldt for hende, og hun kæmpede samtidig med Holt, bureauet som formidlede hendes adoption, om adgang til sine oplysninger. Denne smerte tror jeg i øvrigt kun man kender til, hvis man er adopteret.

Ovenstående historier er selvfølgelig blot et lille udpluk og meget kort nedslag i deres personlige skæbner, men for mig betød det meget, at møde andre adopterede og høre deres historier.

Pastor Kim introducerede mig også til G.O.A.'L, ASK og det danske kunstnerkollektiv UFO LAB, og det endte således med, at jeg faktisk kom til at holde af Pastor Kim – trods hans insisteren på en kritisk samtale om transnational adoption.

Han satte nogle ting i gang med sine spørgsmål, og dette var medvirkende til, at jeg begyndte at studere og informere mig selv. De mange spørgsmål var min vej ind til at forstå det system, som jeg var en del af.

Midlertidig sindssyge!

Da jeg kom tilbage til Danmark, lavede jeg ikke andet end at googlesøge adoptionskritiske perspektiver. Jeg kendte ikke andre adopterede og følte mig temmelig alene med mine nye tanker, og den oplevelse jeg lige havde gennemlevet. Jeg kan stadig huske den ensomhed, jeg følte, når jeg forsøgte at fortælle min omgangskreds om det.

Under min googlesøgning faldt jeg over Lene Myongs artikler og tænkte: "Wauw! En kvindelig, dansk adopteret, som sætter ord på de følelser og tanker, jeg var på sporet af". Selvfølgelig præsenterede hun nye begreber, som jeg aldrig havde hørt om, men mest af alt forklarede hun nogle strukturelle udfordringer, der var svære for mig at sætte ord på. For første gang oplevede jeg at have et sprog, der kunne formidle mine oplevelser og vigtigst af alt, følelsen af ikke at være alene med disse tanker.

Efter min første tur som turist vendte jeg tilbage ad flere perioder. Jeg var i praktik på Haja Center i ca. 4 måneder. Derefter vendte jeg tilbage til Danmark for at følge min undervisning. Jeg havde ikke fået nok af Korea, så jeg arrangerede endnu en tur til Korea for at lave mit eksamensprojekt og boede der i knap 4 måneder igen. Under dette ophold tog jeg en koreansk veninde med til KSS for at søge min familie. På dette besøg oplevede jeg en nervøs og meget usikker medarbejder, som var nødt til at hente lederen af stedet for at besvare mine spørgsmål. Jeg måtte ikke se min 5 cm tykke sagsmappe, da der var oplysninger, jeg ikke måtte komme i nærheden af. Det var dele af mit liv, som lå i den mappe, lige der på bordet foran mig, det var den mest vanvittige og surrealistiske situation, jeg nogensinde havde været i. Min birth family search var sat i gang, og nu kunne jeg bare sidde med hænderne i skødet. Denne følelse af at miste kontrollen og overlade det til dem gav mig mange søvnløse nætter og uro.

Mit eksamensprojekt gav mig mange indgange til det koreanske samfund, men de mange intense oplevelser hjalp ikke decideret på min eksamensforberedelse. Inden jeg vendte tilbage til Danmark for at gå til eksamen havde en lokal politibetjent fundet dele af min familie. Dette var en søgning, som var blevet sat i gang samtidig med KSS. Til min store overraskelse var det min alternative vej, som gav pote, og jeg følte, at KSS syltede min birth family search. Over sommeren i Danmark besluttede jeg mig for at flytte til Korea og modtog en mail om et job hos Haja Center – og derudover en mail om, at KSS havde fundet mine søstre. Jeg havde glemt alt om KSS, da jeg ikke havde hørt noget fra dem. Det var ikke en svær beslutning at flytte til Korea. Jeg pakkede min taske og købte en one-way-ticket.

Community og aktivisme

Min første tur var vigtig for mig, fordi den aflivede nogle fordomme, jeg havde om Korea som et fattigt udviklingsland. Jeg fandt ud af, at der var mange forskellige muligheder for at bosætte sig og lære landet at kende. Jeg fandt også hurtigt ud af, jeg ikke var alene. Der var mange adopterede ligesom mig, som re-migrerede eller boede i Korea i kortere og længere perioder. Over mine mange ture og re-migrationen opbyggede jeg et stort netværk af adopterede og koreansk-amerikanere, som alle søgte en form for tilknytning til landet. Måske endda et forsøg på at finde tilbage til den kultur, som de alle kom fra. Uden at overdrive mødte jeg flere hundrede adopterede, som alle søgte tilbage til sandheden. De ville vide hvem deres første-familie var, men mange gange havde de problemer med at få oplysninger om deres ophav fra formidlerne. Hvis det lykkedes dem, fandt de ud af, at der var forkerte oplysninger i deres sagsmapper – ligesom jeg. Jeg var en "paper orphan", altså gjort forældreløs på papiret, for at muliggøre en adoption. Og dette var reglen mere end undtagelsen.

I alt dette blev det pludselig vigtigt for mig at definere min egen identitet og ikke blot godtage, hvad jeg havde fået fortalt gennem min opvækst i Danmark. Jeg følte, jeg havde levet på en løgn og var nødt til at tage skridtene imod en skræmmende afkolonisering.

Blanding af at deale med min internaliserede racisme og min personlige løsrivelseskamp imod alt, hvad jeg havde troet på, var hård og virkelig – real shit! Det var en nødvendighed at påbegynde sorgarbejdet over tabet af min verdensopfattelse. Jeg var tvunget til at indse, min skæbne var anderledes end forventet. Turen var det første skridt, som førte mig til et mere autentisk selv og tættere på sandheden. I mine øjne er sandheden altid smuk – uanset hvor horribel den information, man får, er.

I starten var det svært at se mig selv ligesom alle de andre adopterede, for der var jo noget galt med dem, siden de grupperede sig – troede jeg. Jeg skulle bestemt ikke sidde i offer-rundkreds og tude snot. Det var ikke en gruppe, jeg skulle slås i hartkorn med, og derfor havde jeg tidligere en tendens til ikke at ville blive set sammen med andre adopterede. Det var svært at identificere mig med andre adopterede og erkende, at jeg tilhørte en svag minoritet. Alle mine fordomme blev gjort til skamme, da mine bedste venner alle var stærke, sjove, modige, kreative, intellektuelle adopterede rige på ideer og livserfaring.

Det gik også op for mig, at det var vigtigt at blive en del af et community for adopterede. I dag kender jeg mange adopterede, og vi er en gruppe med noget tilfælles. Alle er selvfølgelig ikke enige i mine holdninger, men jeg kæmper for adopteredes ret til selvbestemmelse, eksistensberettigelse og rettigheder ligegyldigt, hvordan de er anderledes fra mig. Det er en af de ting, som jeg har taget med mig fra mit aktivistiske arbejde, som jeg udførte i ASK (Adoptee Solidarity Korea), imens jeg boede i Korea. Man kæmper for alle adopterede, selv dem som ikke vil have det og dem,

som modarbejder det. Til tider kan det være et utaknemmeligt stykke arbejde, men for mig er det alt det hårde arbejde værd – og nu er det snart et år siden, jeg var med til at konstituere foreningen Adoptionspolitisk Forum, som kæmper for adopteredes rettigheder. Nogle adopterede vil ikke have noget at gøre med adoptionsaktivister, fordi de siger, at det ikke har noget med dem at gøre. Men det har det. For alt, hvad der er personligt, er politisk, og alt, hvad der er politisk, er personligt. Jeg var selv en af dem, som ikke ville have noget med adoption at gøre. I dag kender jeg til historien om adopterede, som re-migrerede før mig. De banede vejen, organiserede sig, advokerede for adopteredes rettigheder, så jeg ikke skulle stå alene, kunne få F4-visum, få First Trip Home-ture, hjælp til birth family search, mental health forums, hjælp til oversættelse, scholarships osv.

Min første tur til Korea blev i høj grad bevidsthedsudvidende. Det var ligesom i filmen 'The Matrix', hvor hovedpersonen Neo skulle vælge mellem den røde og den blå pille – The Pill Scene. Hvis han valgte den blå, så ville han blive i uvidenhed og tro på, hvad end han ville tro på. Slugte Neo i stedet den røde pille, ville han se sandheden, og hvor dybt kaninhullet kunne være. Både Neo og jeg slugte den røde pille. Point of no return var nået – ingen vej tilbage.

Mette Lee er næstforkvinde i Adoptionspolitisk Forum.

www.facebook.com/AdoptionspolitiskForum

www.adoptionspolitiskforum.org
